

XXX. évfolyam

5. szám

SZERETET

VALLASOS REFORMATUS EGYHAZI FOLYÓIRAT

Alapított az 1906. esztendőben.

Alapította, szerkeszti és kiadja: TÖRÖK IMRE.

Megjelenik havonként Kisujszálláson. — Előfizetési díja: helyben 2 P. Vidéken 2.40. Egyes szám ára: 25 fillér

Kisujszállás

1941. május hó

A legreményteljesebb hónap

„Szenyörgy“ hava — amint a régiek nevezték áprilist — elmúlt. Sok változás történt áprilisban, hajdan is, mostanában is. A Tarnócára elszegődött bojtárért is áprilisban mentek érte szekéren. Cselédváltozás, költözködés, papbeiktatás! juj, mennyi változás! Valamikor, 49 esztendővel ezelőtt, én is „Szenyörgynapkor“ köszöntöttem volt be a tiszaroffi szent gyülekezetbe. Áldott emlék! — De ennél még nagyobb dolog is tud történni áprilisban: hol van Jugoszlávia? Meg a másik? Bizony, nincs e földön állandóság! Változás alá vettettek vagyunk: bojtárok, papok és országok, nemzetek, széles e nagy világ. Még a csillagok is hullanak néhanéha. Imhol, most meg már Szenyörgy hava múlásával május hó lépked elő: zöld

pázsitos, gyöngyvirágos szőnyegen.

E hónap Máia istennőtől veszi a nevét, aki az óriás Atlasznak a leánya volt. Máia a földnek, a föld termékenységének istene volt, így tartották a sok istenben hívő régi görögök. Terem-e az idén a görög föld? El tudja-e ezt végezni az óriási erejű Atlasz leánya: Máia?

Óh, csak a magyar föld teremjen! Ezt add meg, ezt végezd el lelkünk nyugalmára, boldogságunkra, asztalunk, kamránk dicsőségére, mindenható Istenünk!

És teremjen a görögök földje is, amelyet még most ágyuk szántanak. S minden föld is. Hogy legyen kenyerünk, s azt békességgel együk. Ez legyen májusi imádságunk!

A MISSIO

Latin szó ez, olyanformát jelent, hogy: Elküldetés. Jézus küldte el apostolait a világbíró nagy munkára: „Elmenvén, tanítsatok... tegyetek keresztyénekké minden népeket, minden embert, minden szívet“. — A missió, mint tudjuk, kétirányú: külmisszió és belmisszió. Az előbbieket célja az, hogy a még sötétségben élő népeket,

Afrika, Ázsia pogány népeit világosság fiaivá, Istennek Jézusunk által gyermekeivé tegye. A belmisszió pedig a megkeresztelt pogányokat, vagyis azokat, akik keresztyének volnának, de nem azok, — igyekszik keresztyénekké tenni. Fontos és szükséges nagyon mindenik, de a belmisszió közelebb áll mégis valahogy hozzánk,

áldásos hatásaival, mert közvetlenül ránk vonatkozik.

Április 22-én tartotta gyűlését nálunk, itt Kisújszálláson, az ú. n. belmissziói bizottság. Tanakodtunk az elmúlt időnyben végzett munkáról.

Mi mindent csinálunk mi itt e gyülekezetben, hogy Krisztus ügye diadalmasodjék? — megpróbálom előszámlálni, leírni. Csak megpróbálom, mert mindent leírni sok volna. Van itt Nőegylet, Nőszövetség, Keresztyén Ifjúsági Egylet, Leányegylet, cserkészlet, több csoport is; vannak Bibliaórák, házi istentiszteletek, tanyákon tartott istentiszteletek; Aggmenház, Árvaház, betegek látogatása, szegények gondozása. Van gyermekistentisztelet, konfirmált növendékek előkészítése, s azok konfirmáció utáni lelkigondozása. Vallástanítók működnek a gimnáziumnál, ipariskolában, a gazdasági ismétlőben, a Gyógypedagógiai Intézetben; vallásos előadások, szeretetvendégségek, karácsonyi ajándékozás, állandó segélyezések. Foglalkozunk a leventékkel, rendőroktatással, van gyülekezeti közlönyünk, a „Szeretet“, mely havonként ezer példányban jelenik meg; a vasárnapi iskola is virágzik s az ott tanított tárgyak havonként nyomtatásban is megjelennek, egyéb írásokat, nyomtatványokat is bőséggel terjesztünk.

Minden lehetőet elkövetünk Isten dicsőségéért és embertársaink boldogságáért, nem kímélünk erőt, időt, csak hogy elvégezhessük a „munkát“. Isten mindent ad minékünk, hát mi mit adunk mind ezért Neki? Krisztus járt-fáradt, áldozott, törte, sőt halálra is adta magát értünk: hát mi ne fáradoznánk, ne munkálkodnánk az Ő dicsőségéért? Dolgozunk, szántunk-vetünk. Hogy terem-e a „mező“, az nem tőlünk függ, hanem az „aratás Urától“.

Szeretnénk, persze, ha e 13.000 lelket számláló nagy egyházban megtelnék mindenkor a templom. Mert, mint százszor mondtam s mondom százegyedikszer is: a földi atyának is meghasadna fájdmától a szíve, ha gyermekei elkerülnék a házat s órára elfeledkeznének, éppígy fáj, még jobban, a mennyei Atyának, ha gyermekei nem lépik át szent háza küszöbét, s Őt elhagyják, elfeledik. Persze aztán, a földolog az volna, hogy templomon kívül is szent lenne az életünk. Hogy a házunk is, a szívünk is Isten temploma lenne. Mert hisz' ha csak a templomban vagyunk sze-

retetben együtt, kívül pedig a szent falakon gyűlölet, viszály foglalja el lelkünket, s indítja cselekedeteinket: akkor hiába minden belmisszió!

Belmisszió! Belmisszió! A régi nagy papok, pl. a nagyemlékü Dorogi Lajos bátyám, meg a többiek, nem igen szerették a belmissziózást. Mikor csinálgatni kezdtem én is ezelőtt 37 esztendővel, vagy mikor? — rám szólt a nagytapasztalatú Dorogi esperes, ő református ember (ki tán Kálvinnál is kálvinistább volt?!): „Öcsém, üres lesz a templom, ha így dolgozol!“ Mert hisz' ők még kikísértették a nazarénus-baptista prédikátort a városból. Még a boldogult Herczegh Béla egykori főgondnokunk is helytelenítette, mikor a Bittszerbe, hova, kimentem istentiszteletet tartani; azt mondta, hogy ne a pap menjen a hívek helyébe, hanem azok jöjjenek a templomba.

Tudnék felelni ezeknek a nagyemlékeztető embereknek. Más idők vannak most, mint akkor voltak! Más idők, más szívek. Szinte mint a halásznak a halat, ma egyenként kell meglelni és megnyerni az embereket Isten országának. „Azt cselekszem, hogy embereket halásszatok! — mondta Jézus Krisztus tanítványainak. És ő is járt tartományról-tartományra: nekünk is fáradoznunk kell Ő érte. Bement Krisztus az emberek hajlékaiba: nekünk is be kell mennünk, beteghez, szomorúhoz, elcsett szegényhez.

Lelkészttestvéreim itt, s kedves segédeink is, igazán fáradhatatlanok, magamról ne essék szó, én már nem számítok, ma-holnap bevégezem itteni munkámat! Nemes és szent munkájuk után, azt remélem s ezért imádkozom is, viruljon fel itt a vallásos élet, teljék meg a templom Istenben örvendező hívek nagy seregével. Zengjenek hatalmasan ősi énekeink, nyíljanak ki a Szent Bibliák s legyen szívében igazán keresztyén a nagykun nép, mint voltak ősei!

Ezért dolgozzunk és imádkozzunk, ne csak a lelkészek ám, de mindnyájan is, mind köz-, mind tanácsos rendek, elsők, utolsók, gazdagok, szegények, nők és férfiak, aggok és gyermekek, mindenki tehet valamit Isten dicsőségéért. Ez lesz az igazi nagyszerű belmisszió, egyházunk javára, szívek boldogságára s a Szentháromság egy Isten örök dicsőségére!

Májusi hangulat

Pacsér

Mintha az anyaföldnek fájna, hogy a magyartól elragadozták egykor hazájának kétharmadát, egy-egy dobban a föld szíve mostanában s visszasodor egy-egy darabot az elszakított részekből. Nyugaton, északon, keleten egymásután jöttek vissza a „részek“; most legutóbb a Bácskát, meg a Dráva—Duna-határolta kis háromszöget adta vissza a magyarok Istené, di-

csőséges honvédeink halált megvető hősi bátorsága, győzedelmes fegyverei által. Bennünket két okból érint ez a kérdés, az a felett érzett nagy öröm mellett, hogy hazánk területe ismét növekedett. Áldott legyen a rólunk soha el nem feledkező nagyjó Isten!

Református ekklezsiák vannak t. i. a Bácskában s Baranyában, amelyek most

már visszakerültek a magyar Sionhoz, illetve annak egyik egyházkerületéhez, a Dunamellékhez. Ez az egyik szempont. A másik pedig az, hogy a körülbelül másfélszázévvvel ezelőtt a Nagykunságból s közelebbről éppen Kisújszállásról kivándorolt kun elődök, Paesér (Bács-ér) községnek vetették meg alapját s ott telepedtek meg e most már szép nagy bácskai községben. S íme Paesér is visszakerült az anyaországához.

De kezdjük előbből a dolgot.

Megünnepeltük nemrégiben a szép ünnepet itt Kisújszálláson is, nagytemplomunk 150 éves fennállási jubileumának keretében s behelyeztük templomunk hatalmas falába a kedves paeséri testvérek aranybetűs feketemárvány tábláját. Szerettünk volna akkortájt elnézni Paesérra mi is, — már készen is volt a szeredásunk, Pápay István kedves képviselőnkkel, — de nem engedte a pesti szerb követség odamenetelünket: hátha még bajt csinált volna ott ez a két eléglelkes magyar?! Pedig de szép lett volna, de jó lett volna, látni az elszakadt testvéreket! Hogy megeredtek volna, összefolytak volna a könnyeink!

Most aztán, hogy — pár hete csak — országgyarapító nagy Kormányzónk kiadta kiáltványát, s megdübörgött a föld a honvédágyúk, tankok s a honvédbakanások alatt, acélmadaraik repkedtek a levegőben és suhogtak a honvédejtőernyők, én nem tudom, úgy volt-e vele más is, de én úgy voltam, hogy százszor meg százszor gondoltam paeséri véreinkre. Van-e köztük is, s bántják-e őket is a gonosz „csetnik“-ek? Zúg-e, mint a vihar, a paeséri templomban a „Tebenned bízunk“? Fegyverekké változtak-e a kaszák? Hull-e ott is violavirág, meg jácintvirág a diadalmas honvédek útjára, mikor majd „bemennek“? Ilyeneket kérdeztem önmagamtól.

Itt egy kissé álljunk meg gondolkozásunkban, térjünk más irányba, s nézzük meg, milyenforma volt a sorsuk a paeséri jó magyaroknak a szerb iga alatt?

Az ott délen elszakadt részek négy református egyházmegyére formálódtak, amelyek közül az északi egyházmegyéhez tartozott Paesér, meg aztán Feketehegy, Kula, Tiszakálmánfalva, Maradék, Piros, Bács-Kossuthfalva, Zombor és Szabadka. El tudnám sorolni a többi egyházmegye egyházait is. De inkább a sorsukról kell annyit megírnom itt, hogy a szerbek, akár-

csak a csehek, oláhok is emitten, nagy el-lenszenyvel viseltettek a magyarok iránt. Iskoláikat államosították, s a magyar gyerekeket még a négy alsó elemi osztályban lehetett ugyan anyanyelvükön tanítani, de az V. osztálytól kezdve már csak szerbül. S aki e nyelven nem tudott, nem nyerhetett megfelelő állást. Csapásnak látszik ez első tekintetre! De volt benne jó is. Teher alatt nő a pálma. A magyar református egyházak a szörnyű nyomás alatt, hogy úgy mondjam, befele éltek, hitük mélyült, magyarságuk felmagasodott, s ma magyarabbak tán a magyarnál s vallásosságuk tükörünk lehet.

Majd megnézzük őket egyszer! Ha Isten éltet, meglátogatjuk Paesért. Ugye, képviselő barátom, meg Borsos Miklós testvér, meg akinek lesz még akkor szeredásunk? Ha lesz! Vagy tán ők jönnek el inkább erre a tájra, mint ahogy elmentek másfélszáz évvel ennekelőtte, nem t'om hány száz szekérrel? Vagy, Uram bocsá'!, már akkor repülő-autóbuszon járunk? Ki tudná?

Szó, ami szó, Paesér él, ha kissé tán a háború által megtépázva is. Paesér visszatért, Paesér a mienk, meg Bácska és Baranya is. Óh énekeljétek el, bácskaiak, paesériak, hittestvéreink amott, hogy:

Bizony az Úr minket kedvellett,
— — — — —
Megadta, ami nékiünk kellett...

És zengjük éneki fennszóval, hogy a nagy Isten trónjáig felszálljon s Nála meghallgattatásra találjon:

Az Úr énnékem őriző Pásztorom,

S tovább így:

Vesszöd és botod megvigasztal engem.

Hallgasd meg, Uram, kérésünk! Ámen!

A csikágói világkiállításon egy termet szenteltek a bálványoknak is. Mindenféle pogány népek fétisei és bálványai ki voltak ott állítva. A közepén egy asztalon tányérban egy dollár volt. Mellette ez a felírás: az amerikaiak bálványa. Vajjon csak az amerikaiaknak és nem sok más népnek és egyénnek is bálványa-e a pénz? Vagy valami más, pl. a dédelgetett „én“, az emberek dicsérete, a tükör, az egészség, az evés-ivás, vagy a regény, a kártyajáték, vagy a kocsmá, a kávéház. Még a vallásos buzgóságból is lehet bálványt csinálni.

Ki van jelölve a helyed!

Azért van siró, hogy vigasztald,
és éhező, hogy teríts asztalt.
Azért van seb, hogy bekösse kezed,
vak, elhagyott azért van, hogy vezesd.
Azért van annyi árva, üldözött,
hogy oltalmat leljen karod között.
(Az irgalmat kínok fakasztják,
s mélység felett van csak magasság:)
ha más gyötrődik, vérzik, szenved,
azért van, hogy te megmutathasd,
hogy mennyi szeretet van benned!

Megmutattad már néha legalább?
Enyhült s szépült-e téled a világ?
Vagy tán kezedtől támadt foltra folt
ott is, hol eddig minden tiszta volt?

Mi vagy?... Vigasznak, írnak szántak,
menedéknek, oszlopnak, szárnyak!
Valahol rég (siess, keresd)
ki van jelölve a helyed,
s csak ott leszel az, aminek
Isten rendelt. Másként rideg,
céltalan lesz az életed,
mag leszel, mely kőre esett,
elkallódott levél leszel,
mely a címzetthez nem jut el,
gyógyszer, amely kárba veszett,
s mit sohasem kap meg a beteg,
rúd leszel, de zászlótalan,
kalász leszel, de magtalan,
eserép, miben ninesen virág,
s nem veszi hasznod sem az ég,
sem a világ!...

Bódás János.

Két megható kép

Az egyik kép Erdélyből érkezett címemre, a másik Pest környékén, Rákoshelyen készült. Mindakettőt — hogy úgy mondjam — a tanítványi hála ajándékozta.

Az egyik gyászos emléket ébresztett lelkemben. A múlt év június 25-én meghalt váratlan szerencsétlenség folytán egy nagyon-nagyon kedves ifjú — emlékeznek rá olvasóim —: gróf Waldeck Gábor volt a neve, a visszanyert Erdély keleti szélé felé, Árokalja község határában, a patak vizében vesztette szép életét. 15½ éves volt; egészséges, viruló, boldog. Azóta hajh! hogy ő nines többé e földön, olyan szeretneinek a sorsa, a szíve, mintha a kis Gábor mindennapi halottjuk volna.

Ezt bizonyítja az az emlékképecske is, melyet az ő áldott emlékének örökítése céljából készítettek s küldtek szét fájdalommal lelkű szerettei. Legyenek áldottak, hogy nekem is megküldték!

Szeretném ezt a képet mindazoknak megmutatni legalább, de szeretném kezükbe is szolgáltatni, gyászos emlékül, kiktől az idő rendiben Isten akarata elkérte legdrágább kincsüket, gyermeküket korán, az élet legszebb szakában. Hadd tennek a Bibliájukba, a zsoltároskönyvükbe azt a kis képet, hadd könnyezhetnék meg minden órán, minden percen, elveszett boldogságukat! Ez a remek kép Olaszországban készült, Krisztust ábrázolja, ki szent kezével letöri a fehér liliumot, s a letört virágszálakat áldott karjai közé szedi. Lehet-é ennél szebben ábrázolni egy tisztalelkű gyermek elhunytát: Krisztus töri le a liliumot, rajta a harmat a miatta sírók ezer könnye, — s karjain viszi az Égbe az ártatlan lelket, fel, az örök boldogságba. Ő, a Legszentebb, a Legártatlanabb.

Óhajtanám azokat a drága vigasztaló igazságokat is közölni mindazokkal, akiknek a lelkük, a Szentírás Igéi szerint,

„szomorú mindhalálig“ — amely igazságok tán éppen annak az örökös gyászban élő édesanyának, a feledhetetlen kedves ifjú édesanyának a szívéből szakadtak, — amely szent igazságok ahhoz a gyönyörű képhez csatolva vannak. Tán közlöm is majd vagy a „Szeretet“-ben, vagy egy könyvben, amelyet tervezek: hadd vigasztaljának azok az ígék minden gyászos lelket, minden fájdalomtól reszkető szívet. — Egy-két áldott ígét, nem tudom magamat visszatartani ettől, ide is iktatok. Ímé:

„Szeretetet adott Gáborka mindenkinek, szeretetet adott neki mindenki.“

„Azért jött e világra, hogy boldogságot hozzon; azért távozott, hogy övéit közelebb vigye az Istenhez.“

„Akit Isten szeret, azt hamar veszi Magához, hogy ne ismerje meg az élet keservét.“

„A gyermek nem halt meg, hanem aluszik.“

„Boldogok, akiknek szívök tiszta, mert ők az Istent meglátják.“

„Ilyeneké a Mennyeknek Országa.“

Ímé, így tanít bennünket a kis Waldeck Gábor még az emlékezetével is. Emlékét őrizzük is! Áldott legyen!

*

A másik kép gobelin-hímzés, egykori kedves tanítványom művészi munkája. (V. G. Rákoshegy.) Lerajzolgatta nagy gondnal a „Szeretet“ címlapján látható Krisztust, aki áldott kezével szíveket hint a földre, hogy legyenek itt „szívek“, hogy legyen a földön szeretet, jóság, könyörület, ártatlanság, tisztaság, igazság. A rajzolatot aztán kiszínezgette, majd nagy munkával selyemhímzéssé dolgozta ki s végtelen öröömre elhozta nekem, egykori tanítójának ajándékba, a szép aranyrámás képet: a „szíveket hintő Krisztust“!

Predikáltam már e képről, az erről való tanítással áldottam meg egyetlen fiamat s hitvesét is, házasságkötésük alkalmával, virágvasárnap ünnepén.

A művészi kép eredetijét Kiss Lajos művész-tanár tervezte. Azóta már országshírű szakértő nagy művészek a legnagyobb elismeréssel nyilatkoztak e rajz felelől. Lám a kis „Szeretet“ milyen messze vitte a művész-tervező hírét-nevét; hisz' újságom Amerikába is több példányban jár. Sőt valamikor — békességesebb időkben — Európa idegen országaiba, még Ázsia messze tájaira is, tőlünk messze szakadt árva magyarok közé is útnak indítottam.

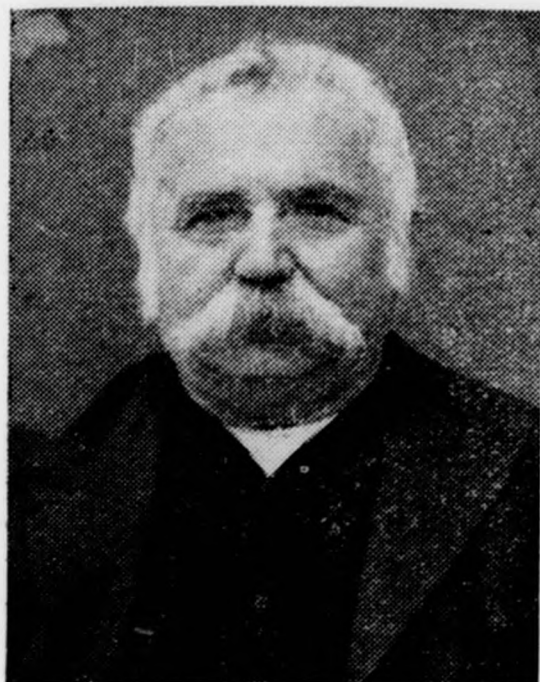
Krisztus szíveket hint a földre. Hogy van-e erre szükség — kérdezni sem kell. Szív van sok a világon, az életben. De milyen szívek ám. Mind jó, mind nemes szív-é? Óh csak hints áldott szíveket e földre, életünk boldogítására, áldott Szív-hintő, Úr Jézus Krisztus!

Akik pedig küldték a letört fehér li-liom ábrázolatát, s aki a Szívhintőnek képét rajzolta, tervezte, meg aki selyemmel gobelinné hímezte, fogadják mindnyájan nemesak az én köszönetemet, de mindazoknak háláját is, akik az ilyen dolgoknak oda tudják adni a szívöket!

Az 1906. évben alapított s azóta nagy küzdelemmel fenntartott „Szeretet“ újságot mindenek kegyes pártfogásába bizalommal ajánlom. Megrendelhető nálam. Csekkszámom száma: 23.002.

Kedves halottaink Kisujszálláson

FODOR ISTVÁN.

TÖRÖK MIHÁLYNÉ.

ERDŐDY KAROLY.

Néhai FODOR ISTVÁN.

Közszeretben élt kedves magyar ember, így is írhatnám: szép magyar ember volt. Viruló egészségűnek látszott, s egyszerre azt kellett hallanunk, hogy beteg. Imádkoztunk érte az Isten templomában, hol azelőtt igen gyakran láttuk őt, s most már — fájdalom leírnom: üres az ő helye! A bibliás ember elment az örökkévaló templomba. Míg élt e földön, érdeklődött minden közügy iránt. A hajléka közelében levő Olvasókörnek egyik legtevékenyebb vezetőtagja volt egykor, különösen az egy-let ifjabb tagjainak gondját emelte a legfontosabb feladattá: derék polgárokká nevelni őket, hogy a kidőlt oszlopok helyére újak, erősek kerüljenek. Élénken érdeklődött a város és a magyar haza ügye iránt. Embertársai között forgolódásában bátor-szavú volt, de, ha kellett, engedékeny, s általában barátságos modorú, kedvünk szerinti jó ember volt. Ezért őt egész társadalmunk gyászolja, temetése igazi tisztesség-tétel volt. Ez vigasztalja bánatos szeretteit: özvegyét, kiről nemrégiben azt hihettük, hogy ő megy el előbb a minden élők számára rendelt úton; öt gyermekét, 7 unokáját, dédunokáját, minden szeretteit, sok jó barátját, polgártársait, mindnyájukat Isten vigasztalja. Testvérei között ő volt az utolsó élő; most már együtt vannak odafenn. Ott várta az Égben hős fia is, ki 1915-ben esett el a harcmezőn, másik fia

félkarját vesztette el. 73 évet élt a boldogult, aranymenyegzőjük koszorúja szétszakadt. Legyen áldott emlékezete a jó kunmagyar polgárnak!

TÖRÖK MIHÁLYNÉ HEGEDÜS JULIÁNNA asszony elhunyt.

Mezőtúriak voltak hitvesével együtt. 73 esztendőt élt e tisztos keresztyén asszony s 56 évet töltöttek házassági boldog szövetségben. Április első napján temettük, ünnepek előtt, koporsója fölött Ámós 8. r. 10. v-t azért olvastam fel: „Ünnepeiteket búra változtatom.“

Bizony búra változott az özvegyé lett ember öröme, s az egyetlen testvér, vitéz Hegedüs András Túrkevéből is gyászat, fájdalmát hozta, szeretteivel együtt, jó testvére ravatalához. „Gyászruhát borítok reátok “ — mondja a Szentírás. Ha most már visszatér hajlékába az özvegyember, aki Isten hajlékát oly igen szereti, üres lesz szép háza, tágas udvaruk minden eperbokra mintha gyászolna, üres az ágy, az asztalnál is egy hely: árvaság, árvaság! „Lenyugtatom a napot délben és besötétítem a földet fényes nappal“ — szól a Szentírás — „és elveszem a te szemeidnek kívánságát.“

Gyermek nem maradt, de az özvegy idős ember árvább az árvagyermeknél.

Az elköltözöttnek emléke áldott!

Néhai ERDŐDY KÁROLY, a nyugd.
vasutasok csoportelnöke, presbyter
emlékezete.

(Élt 59 évét. Meghalt Kunhegyesen,
április hó 21-én.)

Igen különös látványnak lehattunk tanúi itt Kisújszálláson f. hó 17-én. Szép új iskolapalotáink egyikének ormán a nemzeti zászló lobogott annak jeléül, hogy győzött a magyar honvéd a Bácskában s a Dunántúl déli tájain, hogy ismét visszanyert egy-egy darabot a megcsönkített magyar haza. A másik épületen pedig gyász-zászló jelentette, hogy egyházközségünknek gyásza van: hű presbitere, Erdődy Károly, 71 éves korában elköltözött az élők rendéből. — Úgy történt a dolog, hogy Erdődy testvérünk körülbelül három hónappal ezelőtt elcsúszott a sikos járdán s azóta járása gyenge volt, mankóval segített magán, többnyire pedig ágyban szenvedett.

17-én reggel 7 óra tájban egyszerre rosszul lett, heves fájdalmakat érzett... erről panaszkodott hűségesen ápoló hitvesének, aztán még pár szóval kérdezett fiait után; aztán csend lett, a derék ember elpihent.

Nagy részvéttel temettük f. hó 19-én. Nemesak helyből s a környékről, de még a fővárosból is jöttek végtisztességtételére, s az egyházi szertartáson kívül vasutastársainak búcsúbeszédei is hangzottak sírja szélén. Mi is eláldattuk nyugodalmában a hű őrállót, egyháztanácsost. Míg aktív tisztviselő volt, úgy feletteseinek elismerését, mint az alárendelteknek becsülését és szeretetét érdemelte ki hivatali működésével. Majd mint nyugdíjas MÁV pályafelügyelő, itteni pályatársait csoportba egyesítette, megtisztelték őt az elnökséggel is, a csoport székházát is az ő vezetésével hozták létre s avattuk fel.

Halála a köznek vesztesége, s hajh! milyen gyászuk özvegyének, két derék fiának (egyik sárospataki tanár, másik joghallgató az egyetemen!), nővérének s kiterjedt nagy rokonságának.

Elvégezte a munkát, melyet Isten reá-bízott, vegye el az Úrtól jutalmát, szerettei pedig nyerjenek vigasztalást Isten kegyelme által!

Azoknak a családoknak, a Mészáros, Szathmáry és Csöregh családnak, amelyekhez a boldogult tisztos keresztyén asszony is tartozott, nagyon sok gyászuk volt az utóbbi esztendőben. S íme most újra fájdalmat osztott ki nekik Isten akarata. Zeng-e hatalmas kongással a kunhegyesi gyönyörűséges templom két tornyában a búcsúztató harangszó, vagy némaság van ott is e nehéz időkben? Oh, jól van így is, hiszen néma a mély, igazi gyász is!

„Senki ne sirassa halottját“ — így hangzik ősi szent énekünk. Ilyen világból, mint e mostani is, s annyi szevedés közül, amennyit e boldogult keresztyén nő szenvedett, elmenni a boldogságba, mint a Biblia kifejezi: mindennél jobb!

Ott szállong a lelkem, a gondolatom, mikor a hatalmas templom szárnyas nagy kapuja kitárul, s hallom a szent zsolozsmát: Menj el a te nyugalmadba...

Igen, vegye el nyugodalmát az elfáradott. S vegyék el Isten kezéből a vigasztalást a gyászra rendelt szívek! Hitves, s a felette igen próbáltatott lelkű testvérek, rokonok, Isten bölcs akaratának intézkedésén, megnyugodjanak, hisz' nem halál az ő halála, van már a mennyben boldogsága annak, aki szeretteitől e földi életből elvétett. Bizony „boldogok a halottak!“

KISÚJSZÁLLÁSI VASÚTI MENETREND.

Érkezik Budapest felől	— — — —	20 óraker.
Érkezik Budapest felől	— — — —	1 ó. 22 p.
Érkezik Kolozsvár felől	— — — —	2 ó. 46 p.
Érkezik Debrecen felől	— — — —	23 ó. 29 p.
Érkezik Dévaványa felől	— — — —	7 ó. 28 p.
Érkezik Dévaványa felől	— — — —	18 óraker.
Érkezik Kálkápolna felől	— — — —	7 ó. 40 p.
Érkezik Kálkápolna felől	— — — —	14 ó. 25 p.
Érkezik Kálkápolna felől	— — — —	18 ó. 27 p.

Indul Kolozsvár felé	— — — —	20 ó. 14 p.
Indul Debrecen felé	— — — —	1 ó. 30 p.
Indul Újszász—Budapest felé	— — — —	2 ó. 54 p.
Indul Cegléd felé	— — — —	23 ó. 37 p.
Indul Dévaványa felé	— — — —	4 óraker.
Indul Dévaványa felé	— — — —	13 ó. 38 p.
Indul Kálkápolna felé	— — — —	6 ó. 39 p.
Indul Kálkápolna felé	— — — —	13 ó. 14 p.
Indul Kálkápolna felé	— — — —	17 ó. 15 p.

